28è FESTIVAL de MÚSIQUES de TORROELLA de MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 26 d'agost de 2008

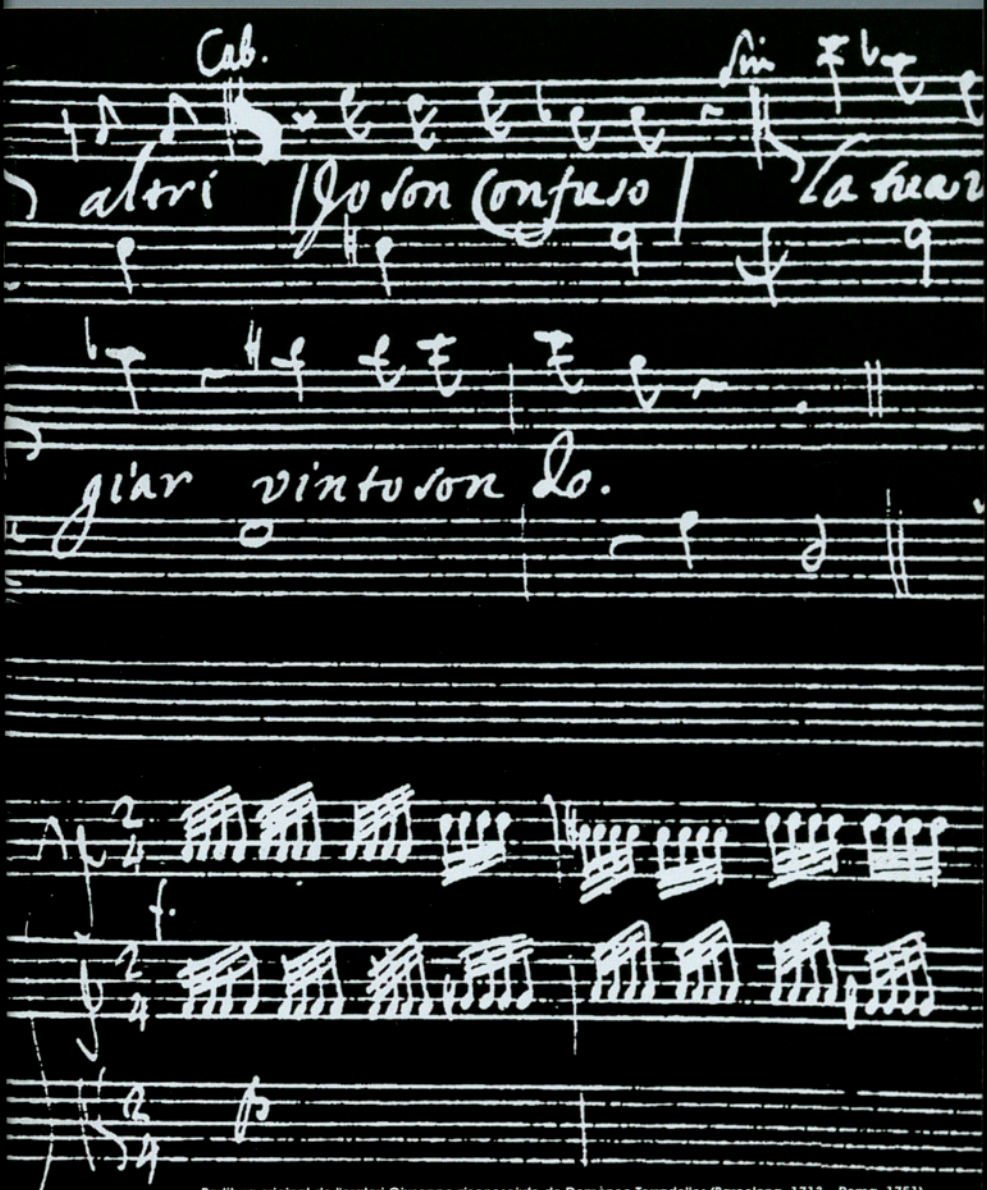

Partitura original de l'oratori *Giuseppe riconosciuto* de Doménec Terradelles (Barcelona, 1713 – Roma, 1751)

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Ukiyo-e

Imatges d'un món efímer

Gravats japonesos dels segles XVIII i XIX
de la Bibliothèque Nationale de France

LA PEDRERA

Exposició del 17 de juny al 14 de setembre

Passeig de Gràcia, 92. Barcelona
De dilluns a diumenge. Entrada gratuïta
Tel. 902 400 973 – obrasocial.caixacatalunya.es

BnF
Bibliothèque nationale de France

CAIXA CATALUNYA
OBRA SOCIAL

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Divendres 1 d'agost

CONCERT 05

22.00 h / Església Parroquial de Sant Genís

LA RIVALITAT TERRADELLAS-JOMMELLI

DOLCE & TEMPESTA

MARIA GRAZIA SCHIAVO, soprano

MARINA ALBERO, salteri

STEFANO DEMICHELI, clavicèmbal i director

Domènec Terradellas (1713 -1751): Obertures de *Merope* i de *Sesostri, re d'Egitto,* / Àries «L'onda dal mar divisa» (de *Artaserse*), "Se perde l'usignolo" (de *Sesostri, re d'Egitto*), "Dono d'amica sorte" i "Dove si vide mai" (de *Merope*), "Fra l'ombre del timore" i "Tremate mostri di crudeltà" (de *Sesostri, re d'Egitto*)/ "Qué trágico espectáculo", cantata a veu sola, dos violins i baix / **Niccolò Jommelli** (1714-1774): *Simfonia en Sol major per a salteri, dos violins i baix continu*.

CONCERT A LA MEMÒRIA D'ERNEST LLUCH. PRODUCCIÓ DEL FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ

PER A MÉS INFORMACIÓ, CONSULTEU EL WEB

www.festivaldetorroella.com

Dolce & Tempesta

Violins
Alessandro Tampier
Elisa Citterio
Ulrike Fischer
Farran Sylvan James
Giorgia Simbula
Daniela Beltraminelli
Viola
Diego Mecca
Violoncel
Marco Testori
Contrabaix
Vanni Moretto
Oboès
Marco Cera
Guido Campana
Trompes
Dileno Baldini
Brunello Gorla
Trompetes
Luca Marzana
Luciano Marconcini
Fagot
Gilat Rotkop
Flautes
Marcello Gatti
Ethel Riva

Clavicèmbal i director
Stefano Demicheli

Programa

1a PART

Domènec Miquel Bernabeu Terradellas: (1713-1751)

Simfonia (obertura) de *Merope* (1743)

- [Allegro con brio]
- Larghetto
- Allegro

"L'onda dal mar divisa", *ària* d'*Artaserse* (1744)

"Se perde l'usignolo", recitatiu i ària de *Sesostri, re d'Egitto* (1751)

¡Qué trágico espectáculo!, cantata als Dolors de María Santísssima, per a soprano, corda i baix continu

2a PART

Domènec Miquel Bernabeu Terradellas:

"Dono d'amica sorte", ària de *Merope*

Niccolò Jommelli: (1714 – 1774)

Simfonia per salteri i cordes en Sol major (ca. 1760)

- [Allegro]
- Largo
- Allegro assai

Domènec Miquel Bernabeu Terradellas:

"Dove si vide mai", ària de *Merope*

Simfonia (obertura) de *Sesostri, re d'Egitto*

- Allegro
- Larghetto
- Spiritoso

"Fra l'ombre del timore" , ària de *Sesostri, re d'Egitto*

"Tremate mostri di crudeltà", ària de *Sesostri, re d'Egitto*

Comentari del programa

La llegenda negra de Terradellas i Jommelli

El dia 20 de maig de l'any 1751 moria a Roma, en circumstàncies encara ara misterioses, el compositor Domènec Terradellas, conegut internacionalment amb el nom de "Domenico Terradeglias". Aquest cèlebre operista havia nascut a Barcelona només trenta-vuit anys abans i ben aviat -com s'esdevé sovint amb els artistes morts en la joventut- la llegenda va començar a aureolar aquesta circumstància, fins al punt que actualment coneixem un mínim de tres versions de la seva mort, totes apuntant una fi tràgica o violenta.

La primera d'elles ens diu que Terradellas va morir de la pena pel fracàs de la seva darrera òpera, *Sesostri, rè d'Egitto*. Una versió que es contradiu amb el fet que aquesta òpera va gaudir d'èxit i difusió internacionals. I és que Terradellas, en el moment de la seva mort, era un dels principals operistes de la seva generació -la que va haver de viure i protagonitzar el pas del Barroc al Classicisme-, tot i que va tenir competidors importants. Quan Pergolesi va morir el 1736, va deixar el camp lliure a Niccolò Jommelli com a principal representant de l'escola napolitana, però a la segona meitat del Set-cents, després de la mort de Terradellas, aquest lideratge li seria diputat per un alemany, Johann Adolf Hasse, més conegut com "il divino sassone".

Terradellas també havia iniciat la seva carrera a Nàpols, ajudat per un dels exiliats de la nostra Guerra de Successió, Antoni de Pignatelli i Aymerich, Príncep de Belmonte, que el va fer ingressar a un dels conservatoris de la ciutat. El 1736 va estrenar la seva òpera bíblica *Giuseppe riconosciuto da' suoi fratelli in Egitto*, sobre llibret de Metastasio, i ben aviat seguiren les seves primeres estrenes en teatres públics. Fou *Merope* (Roma, 1743) la que el va consagrar del tot i va fer que es fixessin en ell els administradors de "San Giacomo degli Spagnoli". Com a mestre de capella de l'església oficial espanyola va compondre força música litúrgica i motets de gran format que havien de competir i emular la música de l'església veïna de "San Luigi dei Francesi".

Aquesta activitat com a mestre de capella està lligada a la segona versió de la seva mort. Segons aquesta, el va matar "un veneno que bebió en un vaso de sorbete que le prepararon sus émulos, o por mejor decir sus mortales enemigos, los maestros de capilla napolitanos y cantores en general de la Italia, en las fiestas de un monjío, para las cuales había escrito unos famosos salmos de vísperas y una excelente misa." És cert que, quan professava una novícia de família benestant, els parents encarregaven música per a la cerimònia del convent, i que fins i tot podia servir-se un refresc. Tanmateix no coneixem cap música religiosa d'aquesta darrera etapa de la vida de Terradellas.

En tot cas, l'any 1745 la confraria de Santiago va acomiadar Terradellas del seu càrrec, sembla que per qüestions de favoritismes i picabaralles personals, i es va establir temporalment a Londres. En aquests viatges per Anglaterra i pel continent, Terradellas va poder relacionar-se i contactar amb personalitats com el vell Händel o el jove Gluck, i també amb musicògrafs i intel·lectuals com Burney, d'Alembert.o Rousseau.

Comentari del programa

L'últim acte de la biografia de Terradellas i la versió més difosa de la seva fi es desenvolupen altra vegada a Roma. Una important revista musical alemanya va publicar a les darreries del XVIII que fou l'èxit de *Sesostri* el causant de la mort del seu autor, que va ser apunyalat per uns sicaris a sou d'un Jommelli engelosit pel triomf del seu rival.

Cal dir que, si Hasse havia pogut culminar la seva carrera com a compositor del rei de Saxònia, Jommelli va fer-ho a la cort del duc de Württemberg, on -anys després de la mort de Terradellas- va formar una orquestra de renom internacional amb els millors músics que va trobar a Europa. Entre ells hi havia els germans Josep i Joan Pla, dos oboistes catalans que també tocaven altres instruments, com ara el saltiri, molt de moda en la música de saló de l'alta societat de llavors. La *Sinfonia che io feci per il Pla in Germania* citada pel mateix Jommelli no seria, com es pensava fins fa poc, una obra per a oboè solista, ans aquesta *Sinfonia con salterio* del programa d'avui, que hauria estat composta entre els anys 1754 i 1763 per al lluïment de Joan Pla i el divertiment de la cort de Ludwigsburg. De fet, malgrat el seu títol, ens trobem davant d'un concert per saltiri i orquestra de cordes en el més pur estil galant.
Aquest obra es complementa amb dues peces instrumentals, les obertures (titulades *sinfonie*) compostes de les òperes esmentades *Merope* i *Sesostri*, tot i que aquesta segona és una refosa de la de *Didone* (Torí, 1750). La part principal del concert, però, és una selecció de les àries més conegudes de Terradellas en la seva època, des de les peces més "de bravura" fins a melodies més sentimentals i contemplatives.

L'òpera *Artaserse* (Roma, 1743) estava bastida sobre el drama més famós de Metastasio (n'hi ha més de cent, de compostes sobre aquest llibret), i l'ària *L'onda dal mar divisa* la canta el personatge d'Arbace en començar el tercer acte i pot ser classificada com aària descriptiva o de comparació. En aquesta mena d'àries, que sovint es podien intercanviar d'una òpera a un altra, el personatge compara el seu estat d'ànim amb alguna potència o element de la Natura, com l'ona d'aigua que, per muntanyes i valls, vol tornar al mar, mentre la música ho il·lustra amb les escales ondulants de la melodia. Anàlogament, a *Se perde l'usignolo* el faraó Sesostri, amb uns refilets ornitològics contrapuntejats per l'oboè, compara la seva situació amb la d'un rossinyol que, havent perdut la seva parella, es deixa caure en el parany dels caçadors. *Fra l'ombre del timore* també pertany a *Sesostri*, però en aquest cas és unaària lleugera que canta Artenice, la promesa del protagonista, quan es troba assetjada pel malvat de l'obra, el tirà i usurpador Amasi.

Algunes àries de virtuosisme, com *Dove si vide mai di me più sventurata*, on Merope canta les seves penes, o *Dono d'amica sorte*, amb la que Epitide culmina la seva primera intervenció a la mateixa òpera, ens recorden que Terradellas va ser contemporani del moment més àlgid del *bel canto*, en l'època d'or dels *castrati*. Moltes de les escenes dramàtiques de Terradellas, però, apunten ja cap a un nou ideal operístic, com aquella del

Comentari del programa

Sesostri que culmina amb l'ària *Tremate, mostri di crudeltà*, o l'escena en què Merope descobreix el cadàver del seu fill, que el músic olotí Ignasi Llor va transformar sense gaires problemes en una cantata als dolors de la Mare de Déu, tot adaptant el recitatiu patètic de la protagonista.
Totes dues escenes il·lustren la tendència a integrar els recitatius en el discurs musical, incrementant el paper de l'orquestra en el desenvolupament del drama i trencant amb la rigidesa dels recitatius secs amb acció alternats amb àries florides però estàtiques. Són innovacions que desenvoluparien els rivals de Terradellas i que Gluck portaria a les darreres conseqüències, que arribarien fins a Wagner.
Un darrer mot, però: totes les llegendes sobre la mort de Terradellas són força posteriors al fet, i no han estat mai verificades ni documentades, i tampoc no s'adiu amb la personalitat de Jommelli un crim com el que li ha estat imputat, potser una mica a la lleugera i per tal de satisfer el sensacionalisme de l'època. Per altra banda, Terradellas va morir amb viàtic i sagraments, incompatibles amb un assassinat seguit de llançament de cadàver al riu. I si hagués mort suïcidat, les normes catòliques no l'haurien deixat enterrar a l'església de San Lorenzo in Lucina, com tants altres músics de l'època que tenen allí la seva làpida o placa commemorativa. És allí on, encara ara, Terradellas espera alguna mena de recordatori entre tots els artistes que hi reposen.

Josep Dolcet

Traduccions

L'onda dal mar divisa

L'onda dal mar divisa
bagna la valle e il monte;
va passaggiera in fiume,
mormora sempre e sempre geme,
fin che non torna al mar.

Al mar dov'ella nacque,
dove acquistò gl' umori,
dove da lunghi orrori
spera di riposar.

L'ona que es veu al mar

L'ona que es veu al mar
banya la vall i la muntanya;
passeja pel riu,
murmura sempre i sempre gemeix
fins que no torna al mar.

Al mar on ella va néixer,
on va créixer,
i on espera reposar
de grans horrors.

Se perde l'usignolo

Qual sventura è la mia: m'odia la madre e fiera tenta del sangue mio macchiar la mano; m'ama Artenice e del suo labro ascolto che merto l'odio suo, che reo son io: perchè la madre e l'adorato bene l'uccisor di me stesso in me ravvisa. E in mezzo a tanti affanni io non posso parlar. Onde mi lagno e co' lamenti in vano il mio dolore in seno ora accompagno.

Se perde l'usignolo
la sua fedel compagna
dolce d'amor si lagna
e va di fronda in fronda
l'affanno ad isfogar,

Si fiero è il suo dolore,
che rete, o cacciatori,
non cura d'incontrar?

Si el rossinyol perd

Quina desgràcia, la meva: m'odia la mare que, cruel, mira de tacar la mà amb la meva sang; m'estima l'Artenice i dels seus llavis sento que em mereixo el seu odi, que jo en sóc culpable: perquè la mare i el bé estimat entreveuen en mi la meva pròpia perdició. I enmig de tantes penes no puc parlar. Per tant, em planyo i amb els laments en va el meu dolor al pit acompanyo.

Si el rossinyol perd
la seva fidel companya
el dolç amor es plany,
i de branca en branca
mostra el seu lament.

Si cruel és el seu dolor,
quina xarxa o caçador
no cura pas de trobar?

¡Qué trágico espectáculo!

¡Qué trágico espectáculo, qué funesto,
de María madre a los ojos se presenta
que hace al pensamiento estremecerse!:
la muerte de su amado Hijo
en cruel dura cruz, oh tiranía.
Se anega en su dolor

madre tierna, madre amante,
sin alivio alguno ni consuelo
en tan amargo abismo
que aquel que le causa el penar mismo:
a su Hijo, a su Hijo divino tan
desamparado
ver morir como inocente a
impulsos de un favor.
¿Quién, ay, oh Dios, quién haber puede
que sin llorar mire el dolor
de una tal madre?, madre afligida
y más por serlo de la misma vida
ve a su hijo querido
que es también el Unigénito
del celeste eterno Padre
a los duros tormentos sujetado
de azotes cruz y clavos
por satisfacer culpas ajenas
de infiel ingrata gente,
que por darles la vida
le dan la muerte.
Este rigor, esta crueldad
que así trata tan inhumano
a un corazón que naufraga
niega el puerto ¡qué dolor!
que pena al ver el hijo ya muerto.

Hijo, escucha ¡ay mi querido!
Hijo espera, ay ¿no respondes?
ay mi amado ¿dónde te escondes?
Mira que me haces penar
ay, ay amado, amado y querido
ay amado, amado y querido
mira que peno
¿no sientes mi llanto?
Si a la madre así dejas
angustiada morirá.

Morirá, mas será ejemplo
de constancia y fidelidad.

Dono d'amica sorte

Dono d'amica sorte
non cura il mio valore,
che quando il braccio è forte
l'alma timor non ha,

Un destí cruel

Un destí cruel,
no em dóna el meu valor,
i quan un braç és fort
l'ànima no té temor.

Traduccions

Cadrà quel mostro fiero
per me trafitto al suolo
e pace un regno intero
in questo giorno aurà.

Caurà el monstre malvat
ferit per mi a terra
i la pau tal dia
un regne sencer dia tindrà.

Dove si vide mai

Dove si vide mai
di me più sventurata?
Da tutti abbandonata,
non sò trovar pietà,

Ho sol per mio tormento
pietoso un traditore,
che mi divide il core
e sospirar mi fa.

On se m'ha ma vist

On se m'ha mai vist
més desgraciada?
Tots m'han abandonat,
no puc trobar pietat.

Tinc per turment meu
pietós un traïdor,
que em divideix el cor
i em fa sospirar.

Fra l'ombre del timore

Fra l'ombre del timore
un raggio di speranza
mi sorge in mezzo al core
e respirar mi fa.

Qual dopo ria tempesta,
se guida il legno in porto
il buon nocchier' accorto
altro timor non hà.

A l'ombra del meu temor

A l'ombra del meu temor
un raig d'esperança
em sorgeix del cor
i m'ajuda a respirar.

Després d'una gran tempesta
arriba la nau al port
i el timoner sagaç
no té cap altre temor

Tremate, mostri di crudeltà

Tremate, sì, tremate, mostri di
crudeltà:
son madre infelice che smanio,
che peno,
ne trovo chi almeno ne senta pietà,
tiranni crudeli.
Ma il figlio e lo sposo saprò
vendicar.

E pur nel desio
di morte e vendetta
oppressa mi sento
e qualche momento
vorrei respirar.

Tremoleu, mostres de crueltat

Tremoleu, sí, tremoleu, mostres de
crueltat:
sóc una mare infeliç agitada,
entristida,
no trobo qui almenys senti pietat,
tirans cruels.
Però venjaré el fill i el marit.

I també en el desig
de mort i venjança
em sento presa
i en algun moment
m'agradaria respirar.

Currículums

DOLCE & TEMPESTA

El projecte Dolce & Tempesta va néixer l'any 2002 a iniciativa de Stefano Demicheli. El nom del grup fa referència a la seva finalitat poètica: valoritzar el contrast propi de la música del segle XVIII, entre una contínua i penetrant expressió melòdica de sensibilitat mediterrània i el fort caràcter llatí, impregnat de ritme i virtuosisme. Així, cada obra és abordada amb la ferma convicció que la música d'aquell segle conté un missatge que ha de comunicar-se i que resulta de viva actualitat.

En música, la utilització de la paraula «*dolce*» té un origen antic: al Nàpols del segle XVIII, habitualment s'usava per indicar «piano» —en contrast amb la paraula «*forte*»—, quasi afegint una connotació expressiva a l'habitual indicació dinàmica.

Dolce & Tempesta sorgeix del desig de reputats músics italians que, en una fase de maduresa professional de la seva carrera, han donat vida al projecte tot posant en comú les més diferents experiències, amb l'esperit de compartir el veritable plaer de fer música junts.

Els músics que integren Dolce & Tempesta tenen a les seves espatlles experiència com a protagonistes de les més importants formacions europees de música antiga (Accademia Bizantina, Il Giardino Armonico, Europa Galante, Concerto Italiano, Ensemble Zefiro, I Barocchisti, Freiburger Barochorchester, Concerto Köln, Le Concert des Nations, Les Talens Lyriques…).

Currículums

Dolce & Tempesta té una formació variable i regularment col·labora amb solistes vocals com Roberta Invernizzi, Gemma Bertagnolli, Jacek Laszkowski, Max Emanuel Cencic, Monica Piccinini, Romina Basso, Maria Grazia Schiavo o Lucia Cirillo.

Al llarg de la seva història, la formació s'ha pogut escoltar a importants sales i festivals, com el Festival Claudio Monteverdi de Cremona, el Festival Mozart de Würzburg, la Salle Gaveau de París i Musikfest Bremen, entre d'altres.

L'any 2007 va publicar el seu primer disc dedicat a N. Porpora, amb el segell belga Fuga Libera.

MARINA ALBERO

Neix l'any 1979 a Barcelona i des de molt petita comença en el grup familiar d'arrel tradicional i de música antiga Grallers de Banyoles-Estampida Medieval S.L. Realitza estudis de solfeig, bateria i piano jazz, sense deixar mai la feina amb la seva família, que els va portar a Japó i a Estats Units (entre el 92 i el 93) i la gravació del disc Estampida de Marià Albedo on es troben músiques tradicionals d'arreu d'Europa.

L'any 95 es desplaça a Cuba amb la seva família per completar la formació a l'Instituto Superior de Arte de l'Habana amb professors com Teresita Junco, Guido López-Gavilán, Pancho Amat... Durant la seva estada a l'illa col·labora tocant el salteri amb el grup cubà de música renaixentista Ars Longa, amb els quals participa en el Festival Internacional de Coros de Santiago de Cuba. També col·labora en una gravació amb Silvio Rodríguez (1995).

Durant l'estiu el 96, Estampida S.L. fa la producció d'una banda de sons cubans (Barnhabana), sota la direcció musical de Barbarito Torres (guanyador d'un Grammy, amb Buenavista Social Club).

Compagina la docència amb projectes propis com quartets de son, el seu propi trio de latin jazz, i la música antiga, ja que actualment forma part de diverses formacions, com La Folata, un grup hispanobelga que ja ha obtingut el premi de les Joventuts Msicals de Bèlgica. Marina Albero forma part del nou projecte de Chano Domínguez, New Flamenco Sound, i col·labora també amb el prestigiós grup L'Arpegiatta, amb qui ha enregistrat dos discs.

MARIA GRAZIA SCHIAVO

Nascuda a Nàpols, Maria Grazia Schiavo va estudiar amb R. Passaro al Conservatori de Nàpols, on es va graduar amb les màximes qualificacions. Especialitzada principalment en la interpretació de la música amb criteris històrics, ha col·laborat amb els principals *ensembles* i directors de música antiga com són La Cappella dei Turchini amb Antonio Florio, Europa Galante amb Fabio Bonizzoni, Al Ayre Español amb Eduardo López Banzo, La Risonanza amb Fabio Bonizzoni, Concerto Italiano amb Rinaldo Alessandrini, i Accademia Bizantina amb Ottavio Dantone, entre d'altres.

Especialitzada a la vegada en l'òpera barroca i clàssica, ha cantat rols d'òperes de compositors com De Majo, Anfossi, Vinci, Piccini, Galuppi, Cavalli, i Händel, entre d'altres. Ha cantat als principals festivals i sales europeus (Festival Monteverdi, a Cremona; Baroque Opera Festival, a Beaune; Festival de Saint Denis; Gulbenkian Foundation, a Lisboa; Philharmonia de Varsòvia; Lufthansa Festival, a Londres; Cité de la Musique, a París; Festival de Radio France/Montpellier; Auditorio di Santa Cecilia, a Roma; Teatro Real de Madrid; Palau de la Música de Barcelona; Wiener Konzerthaus, a Viena, etc.).

Currículums

STEFANO DEMICHELI

Nascut a Torí el 1975, Demicheli és graduat en clavicèmbal, orgue i composició. Deixeble de mestres de la talla d'Ottavio Dantone, Kenneth Gilbert, Ton Koopman, Harald Vogel, Lars-Ulrik Mortensen, Kaetil Haugsand i Emilia Fadini, Demicheli ha tocat regularment amb els més prestigiosos *ensembles* especialitzats en música històrica. Ha estat assistent, entre d'altres, d'Ottavio Dantone i René Jacobs. Des de l'any 2002, part de la seva principal atenció radica en el projecte de Dolce & Tempesta, que combina amb la col·laboració amb importants directors.

Discografia

Nicola Antonio Porpora & Nicola Fiorenza

Notturni per i defunti

Simfonia per dos violins i baix continu en Fa menor

Simfonia per violoncel solista amb violins i baix continu en Fa Major

Monica Piccinini, soprano

Romina Basso, alto

La Stagione Armonica

Sergio Balestracci, direcció coral

Dolce & Tempesta

Stefano Demicheli, direcció

FUGA LIBERA - FUG526

WEBS

www.dolcetempesta.com

PRÒXIM CONCERT

Església Parroquial de Sant Genís
Dissabte 2 d'agost
22.00 h

ELS CAPRICIS DEL *CAVALIER* MERULA
CANÇONS D'AMOR DEL SEICENTO

LA CARAVAGGIA
MARTA INFANTE, mezzosoprano
LLUÍS COLL, corneta i direcció

PRODUCCIÓ DEL FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ

CATALAN! MUSIC

Regala Música!

MIQUEL FARRÉ
Brahms: Intermezzi, Klavierstücke, Fantasies

SIRA HERNÁNDEZ
Albéniz abans Albéniz

ROSA MATEU, ORQUESTRA DE CADAQUÉS
Guinovart · Morera · Txaikovski

CORAL SANT JORDI
Sardanes cantades

OLGA SALA
Cançons de bressol

LOM PIANO TRIO
Cançons i trios de piano, Shostakovich

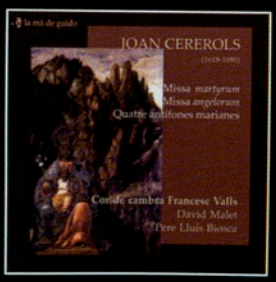

JOAN CERÉROLS
Misses i antífones

ORQUESTRA DE CADAQUÉS, CORAL DE BILBAO
Granados: Goyescas

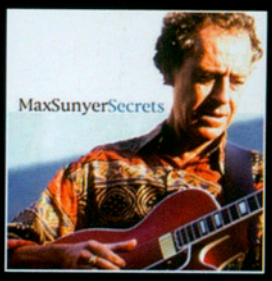

MAX SUNYER
Secrets

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Indústries Culturals

Organitza:

Emissores oficials del Festival:

Col·laboren:

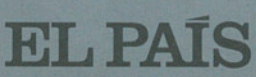

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PARRÒQUIA DE
SANT GENÍS

Patrocinen:

Diputació
de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

AJUNTAMENT DE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Amb la col·laboració i el patrocini de:

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Disseny portada i contraportada: Giralt-Miralpeix Associats SL - Realització: Isabel Giraldo | Maquetació: dafont www.dmesfont.cat